

[Bertel Dahlgaard.]

frie Ord, og her siger det ærede Medlem, at paa dette Punkt har vi samme Interesse, dèr mener vi det samme. Det ærede Medlems sidste Udtalelse om, at til syvende og sidst var det for ham et Gradsspørgsmaal — hvis man tænkte sig, at Situationen blot varede noget længere, vilde denne Stilling ikke være til at opretholde —, viser jo ogsaa, at det er rigtigt, dette Spørgsmaal er rejst i det danske Folketing. Vi faar Lejlighed til at tale ud om det, og vi faar alle Lejlighed til at tænke lidt paa det inden næste Gang.

Statsministeren (Knut Kristensen):

Det, som jeg bebrejdede det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, og som jeg fortsat mener er aldeles forkert, er at rette et Angreb paa en Mand for en Udtalelse, han har dementeret. Det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard oplyste ikke det fjerneste om, hvad det var, Minister Federspiel selv vedkendte sig at have sagt. Jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke se det forfærdelig forkerte i den Udtalelse, som her er fremsat, og som staar i Dementiet.

Vi ved godt, at det ærede Medlem har en meget indigneret Maade at udtale sig paa om Mennesker som den, der skal korrekke os alle sammen, Overmoralisten og den overintellektuelle. Jeg tror, det ærede Medlem i visse Henseender overvurderer sig selv.

Maa jeg saa sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at jeg synes egentlig, det er betænkeligt, naar det ærede Medlem vedkender sig, at han har læst den paagældende Artikel for flere Maaneder siden, og har udtalt, at han ikke havde noget at indvende derimod, at han saa ved en bestemt Lejlighed graver den op og retter et knusende Angreb, et voldsomt Angreb paa den, der har sagt det, som allerede stod i Artiklen. Jeg tror, det ærede Medlem vilde være den første til at angribe en Mand, som bar sig saadan ad.

Kristen Amby: Den højtærede Statsminister endte efter min Erindring sin politiske Tale efter Ordførerne med omtrent at sige følgende: at et Angreb paa Venstre og Venstres Politik var al den Støtte, Venstre fik i en politisk Debat fra Det konservative Folkepartis Ledere. Jeg gaar ud fra, at Statsministeren altid gennemtænker, hvad han siger, og det er paa det Grundlag, jeg gerne vil anføre nogle Bemærkninger over for denne Udtalelse.

Betyder den, at Statsministeren gør Resultatet af denne Rigsdagssamlings Arbejde politisk saaledes op, at den Støtte, Det konservative Folkeparti har givet Regeringen og dens Politik, kan karakteriseres som gjort, blot fordi man henvender nogle Ord i en Debat mod enkelte Ministre og enkelte Udtalelser? Betyder det, at Regeringen i Virkeligheden ingen Støtte faar? Den højtærede Statsminister ved, og det ved alle voksne Mennesker, at naar det Parti, jeg tilhører, fra Efteraaret har støttet Regeringen, er det ikke for Venstres Skyld, lige saa lidt som Venstres Samarbejde med os er for vor Skyld. I det hele taget er det ikke de Følelser, man har over for hinanden, der dikterer, naar det drejer sig om voksne Menneskers Politik. Jeg giver ikke noget for den almindelige Tale om, at de fleste Love er gennemført enstemmigt her i Rigsdagen, og at vi har bare samarbejdet en Grad mere end sædvanligt. Sandheden er den, det ved ethvert Barn her i Landet, at Regeringen er holdt i Live bl. a. fordi Det radikale Venstre og vi har støttet den ogsaa politisk.

Hvorfor har vi gjort det, og hvorfor har Venstre været villig til at modtage denne Støtte? Simpelt hen vel fordi man mener, at man i visse afgørende Spørgsmaal har en fælles Grundanskuelse, og fordi man mener, at Vælgerne paalagde en ikke socialistisk Anskuelse at føre Landets Politik. Venstrepartiet blev det største, det var derfor naturligt, at det blev ledende og fik Statsministerposten.

Nu spørger jeg den højtærede Statsminister: over for denne fundamentale Kendsgerning, har han da noget at beklage sig over? Jeg kunde ogsaa sige det paa den Maade: har den ikke-socialistiske Politik, der er ført her i Landet med Støtte af de tre Partier, noget at beklage sig over? Jeg kan ikke se det. Det er jo ikke Spørgsmaalet her, om det ene Parti skal rose sig mere end det andet. Vi ved alle, at der har været Vanskeligheder, som der altid maa være, som der formentlig er ogsaa inden for Regeringen, inden man finder frem til et klart Standpunkt, som der altid har været, hvor Mænd, der har Meninger, arbejder sammen.

Men det afgørende, og det synes jeg dog alligevel, den højtærede Statsminister skulde have sagt i Dag, er, at det har vist sig her i Landet, at første Gang vi i, hvor meget er det, snart vel en Snes Aar eller i hvert Fald efter 16 Aar, har faaet en ikke-socialistisk Regering, har det vist sig muligt at føre en progressiv Politik og en Politik, der ogsaa løste, som man nu kan løse Dagens